

BRIT BENNETT

ΤΟ
ΑΟΡΑΤΟ
ΜΙΣΟ

Μετάφραση
Κάλια Παπαδάκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΜΙΣΟ

BRIT BENNETT

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΜΙΣΟ

Μετάφραση
Κάλια Παπαδάκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΜΙΣΟ

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Vanishing Half*

Συγγραφέας: Brit Bennett

Μετάφραση: Κάλλια Παπαδάκη

Επιμέλεια - Διόρθωση: Χρύσα Φραγκιαδάκη

© 2020 by Brittany Bennett

© 2021, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2021

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-484-706-8

Για την οικογένειά μου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΕΣ ΔΙΔΥΜΕΣ

(1968)

Ένα

Το πρωινό που μία από τις εξαφανισμένες δίδυμες επέστρεψε στο Μάλαρντ, ο Λου Λεμπρόν έτρεξε στο φαγάδικο να διαδώσει τα νέα, και ακόμα και σήμερα, πολλά χρόνια μετέπειτα, όλοι θυμούνται την ταραχή του ιδρωμένου Λου, καθώς έσπρωχνε την τζαμόπορτα, με το στήθος να φουσκώνει, το στέρνο του να σκουραίνει από την υπερπροσπάθεια. Οι δέκα περίπου αγουροξυπνημένοι πελάτες μαζεύτηκαν γύρω του, μολονότι αργότερα κι άλλοι θα έλεγαν ψέματα και θα ισχυρίζονταν ότι βρίσκονταν κι εκείνοι εκεί, μόνο και μόνο για να προσποιηθούν ότι έστω αυτή τη φορά είχαν βιώσει κάτι αληθινά συναρπαστικό. Σ' εκείνη τη μικρή, αγροτική κωμόπολη δεν συνέβαινε τίποτα το αξιοσημείωτο, εκτός από τότε που είχαν εξαφανιστεί οι δίδυμες Βίνις. Αλλά εκείνο το πρωινό, τον Απρίλιο του 1968, ο Λου, πηγαίνοντας για δουλειά, είδε την Ντεζιρέι Βίνις να περπατά κατά μήκος της Πάρτριτζ Ρόουντ κουβαλώντας μια μικρή δερμάτινη βαλίτσα. Έμοιαζε απαράλλαχτη όπως όταν είχε φύγει στα δεκαέξι της – παρέμενε ανοιχτόχρωμη, το δέρμα της στο χρώμα της ανεπαίσθητα νοτισμένης άμμου. Το ξερακιανό σώμα της του θύμιζε κλαδί που το παρασύρει το ζωηρό αεράκι. Βιαζόταν, είχε το κεφάλι της σκυμμένο, και –εδώ, ο Λου έπαψε να μιλά παριστάνοντας λιγάκι τον σόουμαν– κρατούσε από το χέρι ένα κορίτσι εφτά ή οχτώ χρονών και μαύρο σαν το κατράμι.

«Κατάμαυρο» συνέχισε. «Λες και ήρθε κατευθείαν από την Αφρική».

Το Αυγουλάδικο του Λου κατακλύστηκε από δεκάδες διαφορετικές συζητήσεις. Ο μάγειρας αναρωτήθηκε εάν ήταν όντως η Ντεζιρέ, αφού ο Λου έκλεινε τα εξήντα τον Μάιο και συνέχιζε να μη φορά γυαλιά, από ματαιοδοξία. Η σερβιτόρα είπε ότι εκείνη θα ήταν – ακόμα και ένας τυφλός θα αναγνώριζε ένα κορίτσι Βίνις και σίγουρα δεν θα μπορούσε να ήταν η άλλη αδερφή. Οι πελάτες του φαγάδικου, που άφησαν στον πάγκο τα αυγά και τον χυλό βρόμης να κρυώνουν, δεν νοιάζονταν για εκείνη την κουταμάρα των Βίνις – ποιο στην ευχή ήταν το σκουρόχρωμο παιδί; Θα μπορούσε στ' αλήθεια να ήταν της Ντεζιρέ;

«Δηλαδή ποιανού άλλου θα μπορούσε να είναι;» ρώτησε ο Λου. Άρπαξε μια χούφτα χαρτοπετσέτες από τη θήκη και σκούπισε το ιδρωμένο του μέτωπο.

«Μπορεί να είναι ένα υιοθετημένο ορφανό».

«Απλώς, δεν καταλαβαίνω πώς κάτι τόσο μαύρο θα μπορούσε να βγει από την Ντεζιρέ».

«Σου μοιάζει εσένα η Ντεζιρέ ο τύπος γυναίκας που θα υιοθετούσε ένα ορφανό;»

Σαφώς και δεν έμοιαζε. Ήταν εγωίστρια. Αν κάτι θυμόντουσαν από την Ντεζιρέ ήταν αυτό και, για να πούμε την αλήθεια, οι πιο πολλοί δεν θυμόντουσαν τίποτα περισσότερο. Οι δίδυμες έλειπαν δεκατέσσερα χρόνια, σχεδόν όσα τις ήξεραν. Έκαναν φτερά από το κρεβάτι τους μετά τον χορό της Ημέρας του Ιδρυτή, ενόσω η μητέρα τους κοιμόταν παραδίπλα, στο τέλος του διαδρόμου. Το ένα πρωί οι δίδυμες στριμώχνονταν μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου τους, τέσσερα πανομοιότυπα κορίτσια που χαλούσαν τον κόσμο φτιάχνοντας τα μαλλιά τους. Το επόμενο το κρεβάτι ήταν άδειο, τα σκεπάσματα στρωμένα όπως πάντα, άψογα όταν τα έφτιαχνε η Στέλλα, τσαλακωμένα όταν το έκανε η Ντεζιρέ. Οι κάτοικοι της κωμόπολης έφαγαν όλη τη μέρα να τις αναζητούν, να φωνάζουν τα ονόματά τους

μες στο δάσος, να αναρωτιούνται βλακωδώς αν τις είχαν απαγάγει. Η εξαφάνισή τους έμοιαζε τόσο ξαφνική όσο η Αρπαγή των Πιστών*, σαν να ήταν όλο το Μάλαρντ οι αμαρτωλοί που έμειναν πίσω

Φυσικά, η αλήθεια δεν ήταν ούτε φρικιαστική ούτε μυστηριώδης· οι δίδυμες σύντομα έκαναν την εμφάνισή τους στη Νέα Ορλεάνη, ήταν δυο εγωίστριες που έτρεχαν να ξεφύγουν από τις ευθύνες τους. Δεν θα έμειναν μακριά για πολύ. Η ζωή στην πόλη θα τις εξουθένωνε. Θα ξέμεναν από χρήμα και θράσος και θα επέστρεφαν μυζοκλαίγοντας στη βεράντα της μητέρας τους. Όμως, ποτέ δεν ξαναγύρισαν. Αντιθέτως, ύστερα από έναν χρόνο, οι δίδυμες χωρίστηκαν, η ζωή τους διχοτομήθηκε με τόση ακρίβεια όσο το γονιμοποιημένο αυγό που είχαν μοιραστεί. Η Στέλλα έγινε λευκή και η Ντεζιρέι παντρεύτηκε τον σκουρότερο άντρα που μπορούσε να βρει.

Τώρα είχε επιστρέψει, ένας Θεός ξέρει γιατί. Μπορεί να νοσταλγούσε το σπίτι της. Ίσως της έλειπε η μητέρα της ύστερα από όλα αυτά τα χρόνια, ή ήθελε να επιδείξει τη μελαψή της κόρη. Στο Μάλαρντ δεν παντρευόταν κανείς μελαψούς. Ούτε έφευγε, αλλά η Ντεζιρέι αυτό το είχε ήδη κάνει. Όμως, το να παντρευτεί έναν σκουρόχρωμο άντρα και να σέρνει το κατάμαυρο παιδί τους σε όλη την πόλη ήταν παρατραβηγμένο.

Στο Αυγουλάδικο του Λου, το πλήθος είχε διαλυθεί, ο μάγειρας έβγαλε το προστατευτικό δίχτυ για τα μαλλιά, η σερβιτόρα μέτρησε τα ψιλά στο τραπέζι, οι εργάτες ήπιαν μονορούφι τον καφέ πριν αναχωρήσουν για το διυλιστήριο. Ο Λου έγειρε πάνω στο λερωμένο παράθυρο κοιτάζοντας επίμονα έξω στον δρόμο. Όφειλε να τηλεφωνήσει στην Αντέλ Βίνις. Δεν έμοιαζε σωστό να την αφιιδιάσει η

* Πρόκειται για τη θεολογική δοξασία που πρεσβεύουν κάποιες από τις προτεσταντικές διδασκαλίες, σύμφωνα με την οποία ο Χριστός, κατά την επανεμφάνισή του στη Γη, θα πάρει μαζί του τους πιστούς στον ουρανό για να τους σώσει από την τιμωρία που επίκειται για τους αμαρτωλούς. Δεν είναι ξεκάθαρο αν η Αρπαγή των Πιστών ταυτίζεται με τη Δευτέρα Παρουσία (Σ.τ.Μ.).

ίδια της η κόρη, όχι μετά απ' όσα είχε ήδη περάσει. Τώρα, η Ντεζιρέι κι εκείνο το μελαψό παιδί. Θεέ μου. Έκανε να πιάσει το τηλέφωνο.

«Πιστεύεις ότι σκοπεύουν να μείνουν;» ρώτησε ο μάγειρας.

«Ποιος ξέρει; Πάντως σίγουρα μοιάζει να βιάζεται» είπε ο Λου. «Αναρωτιέμαι γιατί. Όσο για το κοριτσάκι της, ούτε χαρήτηκε ούτε τίποτα».

«Ξιπασμένο».

«Σαν τη μάνα του».

«Και για ποιο λόγο να είναι ξιπασμένο;»

«Θεέ μου», συνέχισε ο Λου. «Ποτέ δεν έχω δει παιδί τόσο μαύρο».

ΗΤΑΝ ΜΙΑ παράξενη κωμόπολη.

Το Μάλαρντ είχε πάρει το όνομά του από τις πρασινοκέφαλες πάπιες που ζούσαν στους ορυζώνες και τους βάλτους. Όπως κάθε μικρή πόλη, ήταν περισσότερο προϊόν μια ιδέας που ήρθε στον Αλφόνς Ντικιούιρ, το 1848, καθώς στεκόταν στις φυτείες ζαχαρότευτλων που είχε κληρονομήσει από τον αφέντη του, ο οποίος ήταν τώρα νεκρός. Ο πρόσφατα απελευθερωμένος σκλάβος επιθυμούσε να χτίσει σ' αυτά τα εκτάρια γης κάτι που θα έστεκε για πολλούς αιώνες. Μια πόλη για άντρες σαν εκείνον, που ποτέ δεν θα τους αποδέχονταν ως λευκούς, ωστόσο οι ίδιοι αρνούνταν να τους μεταχειρίζονται οι άλλοι σαν Νέγρους. Έναν ενδιάμεσο τόπο. Η μητέρα του, ο Θεός να την αναπαύσει, είχε μισήσει το ανοιχτόχρωμο δέρμα του· όταν ήταν μικρός, τον κάθιζε κάτω από τον ήλιο εκλιπαρώντας τον να μαυρίσει. Ίσως, αυτό να ήταν που τον έκανε, αρχικά, να ονειρευτεί την κωμόπολη. Το ανοιχτόχρωμο δέρμα, όπως καθετί που κληρονομείται με μεγάλο τίμημα, ήταν ένα μοναχικό δώρο. Είχε παντρευτεί μια μιγάδα ακόμα πιο ανοιχτόχρωμη από εκείνον. Ήταν έγκυος τότε στο πρώτο τους παιδί και φαντάστηκε τα παιδιά των παιδιών του ακόμα πιο ανοιχτόχρωμα, σαν μια κούπα καφέ που δι-

αρκώς αραιώνεται με κρέμα γάλακτος. Ένας ακόμα πιο τέλειος Νέγρος. Κάθε γενιά ακόμα πιο ανοιχτόχρωμη από την προηγούμενη.

Σύντομα ήρθαν κι άλλοι. Σύντομα η ιδέα και ο τόπος έγιναν αδιαχώριστα και τα νέα του Μάλαρντ διαδόθηκαν στο υπόλοιπο ποίμνιο του Σεντ Λάντρι. Οι έγχρωμοι μιλούσαν γι' αυτό ψιθυριστά, αναρωτιόντουσαν. Οι λευκοί ούτε καν μπορούσαν να πιστέψουν ότι υπήρχε κάτι τέτοιο. Όταν, το 1938, αποπερατώθηκε ο ναός της Αγίας Αικατερίνης, η Επισκοπή έστειλε έναν νεαρό ιερέα από το Δουβλίνο, τον πάτερ Κάβανο, ο οποίος έφτασε σίγουρος ότι είχε χαθεί. Δεν του είχε μηνύσει ο επίσκοπος ότι το Μάλαρντ ήταν μια κωμόπολη εγχρώμων; Ποιοι ήταν, λοιπόν, εκείνοι οι άνθρωποι; Ανοιχτόχρωμοι, ξανθοί και κοκκινομάλληδες; Που οι πιο σκουρόχρωμοι ήταν λιγότερο μελαψοί κι από Έλληνες; Αυτούς λογάριαζαν στην Αμερική για έγχρωμους, αυτούς ήθελαν οι λευκοί να βάλουν χώρα; Πώς θα κατάφερναν, δηλαδή, να τους ξεχωρίσουν;

Όταν γεννήθηκαν οι δίδυμες Βίνις, ο Αλφόνς Ντικιούιρ ήταν νεκρός από καιρό. Ωστόσο, η κληρονομιά του βάραινε τις τετρασέγγονές του, είτε το ήθελαν είτε όχι, ακόμα και την Ντεζιρέι, που παραπονιόταν πριν από κάθε πικνίκ της Ημέρας του Ιδρυτή, που δυσανασχετούσε όταν στο σχολείο γινόταν λόγος για κείνον, λες και όλη αυτή η ιστορία δεν την αφορούσε καθόλου. Αυτή η εκδοχή θα επικρατούσε μετά την εξαφάνιση των διδύμων: ότι η Ντεζιρέι δεν ήθελε ποτέ να γίνει μέρος της κωμόπολης όπως ήταν πατρογονικό της δικαίωμα, ότι ένιωθε πως μπορούσε να αποτινάξει την ιστορία όπως αποδιώχνεις ένα χέρι ανασηκώνοντας τους ώμους σου. Μπορείς να δραπετεύσεις από μια πόλη, αλλά δεν μπορείς να λύσεις τα δεσμά του αίματος. Οι δίδυμες Βίνις πίστευαν με κάποιον τρόπο ότι μπορούσαν να τα κάνουν αμφότερα.

Εντούτοις, εάν ο Αλφόνς Ντικιούιρ μπορούσε να σεργιανίσει στην κωμόπολη που είχε κάποτε φανταστεί, θα είχε ενθουσιαστεί βλέποντας τις τετρασέγγονές του. Δίδυμες, με δέρμα κρεμώδες,

μελιά μάτια, κυματιστά μαλλιά. Θα τις είχε θαυμάσει. Τα παιδιά να είναι μια στάλα τελειότερα από τους γονείς. Τι θα μπορούσε να είναι πιο θαυμάσιο;

ΟΙ ΔΙΔΥΜΕΣ ΒΙΝΙΣ εξαφανίστηκαν στις 14 Αυγούστου 1954, αμέσως μετά τη χοροεσπερίδα της Ημέρας του Ιδρυτή, πράγμα που, όπως όλοι συνειδητοποίησαν αργότερα, αποτελούσε εξαρχής το σχέδιό τους. Η Στέλλα, η πιο έξυπνη από τις δύο, θα είχε προβλέψει ότι η πολη θα ήταν απασχολημένη. Ζαβλακωμένη από τον ήλιο κατά το πολύωρο μπάρμπεκιου στην πλατεία, όπου ο Γουίλι Λι, ο χασάπης, θα τσίκνιζε παϊδάκια, μοσχαρίσιο στήθος και λουκάνικα, που η πικάντικη μυρωδιά τους πλανιόταν στον αέρα. Θα ακολουθούσε ο λόγος του δημάρχου Φόντενο, ο πάτερ Κάβανο θα ευλογούσε το φαγητό, τα παιδιά θα ήταν ήδη στην τσίτα, τσιμπολογώντας την τραγανή πέτσα του κοτόπουλου μέσα από τα πιάτα που κρατούσαν οι γονείς τους, οι οποίοι προσεύχονταν. Ένα μακρόσυρτο, εορταστικό μεσημέρι, ενώ θα έπαιζε η μπάντα, και το βράδυ θα τελείωνε με χορό στο γυμναστήριο του σχολείου, όπου οι μεγάλοι, ύστερα από πάρα πολλά ποτήρια παντς με ρούμι Τρίνιτι Τιέρι, θα γυρνούσαν σπίτι παραπατώντας· οι λίγες ώρες που είχαν περάσει σ' εκείνο το γυμναστήριο θα τους γύριζαν τρυφερά πίσω στη νιότη τους. Οποιαδήποτε άλλη νύχτα, ο Σαλ Ντελαφός μπορεί να είχε κοιτάξει έξω από το παράθυρό του και να έβλεπε δυο κορίτσια να περπατούν κάτω από το φεγγαρόφωτο. Η Αντέλ Βίνις θα είχε ακούσει τις ξύλινες σανίδες να τρίζουν. Ακόμα και ο Λου Λεμπόν, καθώς έκλεινε το φαγάδικο, θα μπορούσε να είχε δει τις δίδυμες μέσα από τα θαμπά τζάμια. Όμως, την Ημέρα του Ιδρυτή, το Αυγουλάδικο του Λου έκλεισε νωρίς. Ο Σαλ, που ένιωθε άξαφνα ζωηρός, έσπευσε να ταχταρίσει τη γυναίκα του. Η Αντέλ ροχάλιζε έχοντας κατεβάσει άφθονο παντς με ρούμι, και ονειρευόταν ότι χόρευε με τον άντρα της στον χορό του σχολείου.

Κανείς δεν είδε τις δίδυμες να ξεγλιστρούν, έτσι ακριβώς όπως το είχαν επιδιώξει.

Δεν ήταν ιδέα της Στέλλας, κάθε άλλο – κατά τη διάρκεια εκείνου του τελευταίου καλοκαιριού, η Ντεζιρέι ήταν αυτή που είχε αποφασίσει να το σκάσουν μετά το πικνίκ. Γεγονός ίσως που δεν θα έπρεπε να αποτελεί έκπληξη. Εκείνη δεν ήταν που, για χρόνια, έλεγε σε όποιον καθόταν να την ακούσει ότι περίμενε πώς και πώς να φύγει από το Μάλαρντ; Μιλούσε κυρίως στη Στέλλα, η οποία ενέδιδε, με την υπομονή ενός κοριτσιού που είχε εδώ και καιρό συνηθίσει ν' ακούει αυταπάτες. Της Στέλλας τής έμοιαζε τόσο αφάνταστο να εγκαταλείψει το Μάλαρντ όσο να πετάξει στην Κίνα. Θεωρητικά ήταν δυνατό, αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι θα μπορούσε να φανταστεί ποτέ τον εαυτό της να το κάνει. Από την άλλη, η Ντεζιρέι πάντα φαντασιωνόταν τη ζωή μακριά από αυτή τη μικρή αγροτική πόλη. Όταν οι δίδυμες είδαν την ταινία *Διακοπές στη Ρώμη* σ' ένα φτηνό σινεμαδάκι στην Οπελούσας, της ήταν σχεδόν αδύνατον ν' ακούσει τον διάλογο που τον σκέπαζαν οι φωνές των άλλων έγχρωμων παιδιών στο μπαλκόνι του εξώστη, καθώς, από βαρεμάρα, πετούσαν ποπκόρν στους λευκούς που καθόντουσαν από κάτω. Αλλά έσφιγγε μαγεμένη το κιγκλίδωμα, καθώς φανταζόταν τον εαυτό της να γλιστρά πάνω από τα σύννεφα σε κάποιο πολύ μακρινό μέρος όπως το Παρίσι ή η Ρώμη. Δεν είχε καν πάει στη Νέα Ορλεάνη που απείχε μόνο δύο ώρες.

«Το μόνο που σε περιμένει εκεί έξω είναι η αγριότητα» έλεγε πάντα η μητέρα της, πράγμα που απλώς έκανε την Ντεζιρέι να θέλει ακόμα περισσότερο να φύγει. Την περασμένη χρονιά, οι δίδυμες είχαν ακούσει ότι η Φάρα Τιμποντό το είχε σκάσει για να πάει στην πόλη. «Σηκώθηκε κι έφυγε» έλεγε συνέχεια η μητέρα τους, κι ακουγόταν τόσο απλό. Πόσο δύσκολο μπορούσε να είναι, αν η Φάρα, που ήταν μόλις έναν χρόνο μεγαλύτερή τους, το είχε καταφέρει; Η Ντεζιρέι φανταζόταν ότι πήγαινε στην πόλη και γινόταν ηθοποιός. Είχε πρωταγωνιστήσει μονάχα σ' ένα θεατρικό έργο σε όλη της τη ζωή –στο

Ρωμαίος και Ιουλιέτα στην τρίτη γυμνασίου— αλλά όταν βρέθηκε στο κέντρο της σκηνής, ένιωσε για μια στιγμή ότι ίσως το Μάλαρντ να μην ήταν η πιο βαρετή κωμόπολη στην Αμερική. Οι συμμαθητές της τη ζητωκραύγαζαν, η Στέλλα χανόταν μες στο σκοτάδι του γυμναστηρίου, η Ντεζιρέι αισθανόταν επιτέλους μοναδική και όχι δίδυμη, όχι το μισό ενός ατελούς ζευγαριού. Ωστόσο, την επόμενη χρονιά, έχασε τον ρόλο της Βιόλας στη *Δωδέκατη νύχτα* από την κόρη του δημάρχου, αφού ο πατέρας της είχε κάνει την τελευταία στιγμή μια δωρεά στο σχολείο, κι έπειτα από ένα απόγευμα που έκανε μούτρα στα παρασκήνια, καθώς η Μαίρη Λου Φόντενο ακτινοβολούσε και χαιρετούσε το πλήθος, είπε στην αδερφή της ότι δεν μπορούσε να περιμένει άλλο να φύγει από το Μάλαρντ.

«Πάντα αυτό λες» είπε η Στέλλα.

«Γιατί δεν παύει να είναι αλήθεια».

Αλλά δεν ήταν εντελώς αλήθεια. Δεν μισούσε τόσο το Μάλαρντ, όσο ένιωθε παγιδευμένη στο μικρό μέγεθός του. Τσαλαπατούσε τους ίδιους χωματόδρομους όλη της τη ζωή· είχε χαράξει τα αρχικά της κάτω από τα θρανία, όπου είχε καθίσει κάποτε η μητέρα της, των οποίων τις ακανόνιστες χαραγματιές θα ψηλαφούσαν και τα παιδιά της κάποια μέρα. Και το σχολείο βρισκόταν στο ίδιο κτίριο που ήταν πάντα, όλες οι τάξεις μαζί, ώστε ακόμα κι όταν πήγε στο λύκειο, δεν ένιωσε ότι είχε κάνει κάποια πρόοδο, μονάχα ένα βήμα για να διασχίσει τον διάδρομο. Ίσως, να είχε καταφέρει να τ' αντέξει όλα, αν δεν ήταν η εμμονή που είχαν όλοι τους με το ανοιχτόχρωμο δέρμα. Όπως ο Σιλ Γκίγιורי και ο Τζακ Ρίτσαρντ που μάλωναν στο μπαρμπέρικο για το ποιανού ο πατέρας ήταν πιο ανοιχτόχρωμος, όπως η μητέρα της που φώναζε ξοπίσω της να φοράει πάντοτε το καπέλο της, όπως, ο κόσμος που πίστευε σε γελοία πράγματα, ότι αν πίνεις καφέ ή τρως σοκολάτα όταν είσαι έγκυος μπορεί να βγει το μωρό σκουρόχρωμο. Ο ίδιος ο πατέρας της ήταν τόσο ανοιχτόχρωμος, που όταν έκανε κρύο το πρωί μπορούσε να του γυρίσει το μπράτσο και να διακρίνει

το μπλε χρώμα από τις φλέβες του. Όμως, τίποτε απ' όλα αυτά δεν είχε σημασία όταν ήρθαν να τον βρουν οι λευκοί, οπότε πώς μπορούσε να τη νοιάζει έκτοτε το ανοιχτόχρωμο δέρμα;

Τον θυμόταν με δυσκολία τώρα, πράγμα που την τρώμαζε λιγάκι. Η ζωή προτού να πεθάνει έμοιαζε μονάχα με μια ιστορία που της είχαν διηγηθεί. Μια εποχή, όταν η μητέρα της δεν σηκωνόταν τα χαράματα για να καθαρίσει τα σπίτια των λευκών ή δεν έπαιρνε έξτρα ρούχα για πλούσιμο τα Σαββατοκύριακα, με το σχοινί της μπουγάδας να φιδουριίζει σε όλο το σαλόνι τους. Στις διδυμες άρεσε να κρύβονται πίσω από τα παπλώματα και τα σεντόνια πριν συνειδητοποιήσει η Ντεζιρέι πόσο ταπεινωτικό ήταν να είναι το σπίτι σου γεμάτο με άπλυτα ξένων.

«Εάν ήταν αλήθεια, τότε κάτι θα έκανες γι' αυτό» είπε η Στέλλα.

Ήταν πάντα τόσο πρακτική. Τις νύχτες της Κυριακής, η Στέλλα σιδέρωνε τα ρούχα της για ολόκληρη την εβδομάδα, σε αντίθεση με την Ντεζιρέι που χιμούσε κάθε πρωί να βρει ένα καθαρό φόρεμα και να τελειώσει τις εργασίες που ήταν τσαλακωμένες στον πάτο της σχολικής της τσάντας. Της Στέλλας τής άρεσε το σχολείο. Από το νηπιαγωγείο, έπαιρνε άριστα στην αριθμητική και, κατά της διάρκειας της πρώτης λυκείου, η κυρία Μπέλτον μέχρι που της επέτρεπε να διδάξει ορισμένα μαθήματα στις μικρότερες τάξεις. Είχε δώσει στη Στέλλα ένα φθαρμένο βιβλίο μαθηματικών από τα δικά της χρόνια στο Σπέλμαν και, για εβδομάδες, η Στέλλα ξάπλωνε στο κρεβάτι προσπαθώντας να αποκωδικοποιήσει τα παράξενα σχήματα και τις μακριές σειρές από αριθμούς που φώλιαζαν στις παρενθέσεις. Μια φορά, η Ντεζιρέι ξεφύλλισε το βιβλίο αλλά οι εξισώσεις ταλαντώθηκαν σαν μια αρχαία γλώσσα και η Στέλλα τής άρπαξε το βιβλίο, λες και με το βλέμμα της η Ντεζιρέι με κάποιον τρόπο το είχε αμαυρώσει.

Η Στέλλα ήθελε να γίνει κάποτε δασκάλα στο λύκειο του Μάλαρντ. Αλλά κάθε φορά που η Ντεζιρέι φαντασιωνόταν το δικό της μέλλον στο Μάλαρντ, τη ζωή να συνεχίζεται απaráλλαχτη, ένιωθε

ένα σφίξιμο στον λαιμό. Όταν της είπε να φύγουν, η Στέλλα δεν ήθελε να το κουβεντιάσει.

«Δεν μπορούμε ν' αφήσουμε τη μαμά» έλεγε πάντα και η Ντεζιρέι σιωπούσε ντροπιασμένη. Έχει ήδη υποφέρει τόσο πολύ, ήταν εκείνο που δεν χρειαζόταν να ειπωθεί.

BRIT BENNETT

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΜΙΣΟ

Οι δίδυμες αδελφές Βίνις μεγαλώνουν σε μια μικρή, συντηρητική κωμόπολη ανοιχτόχρωμων μαύρων στον αμερικανικό Νότο. Οι επιλογές τους λιγοστές, το μέλλον τους προδιαγεγραμμένο: οφείλουν να παντρευτούν έναν εξίσου ανοιχτόχρωμο μαύρο και να ζήσουν αξιοπρεπώς μες στη φτώχεια. Όμως, οι αδελφές αρνούνται να υποταχτούν σε αυτή τη μοίρα. Αντί να συμμορφωθούν με τις επιταγές της κοινότητάς τους, το σκάνε στα δεκαέξι τους στη Νέα Ορλεάνη – κι εκεί οι πορείες τους αποκλίνουν. Η μία αδελφή ερωτεύεται έναν βίαιο σκουρόχρωμο άντρα, γεννά ένα σκουρόχρωμο κορίτσι και επιστρέφει στη γενέτειρά της, ταπεινωμένη για την επιλογή της και εγκλωβισμένη. Η άλλη υποδύεται τη λευκή και παντρεύεται έναν γοητευτικό γόνο καλής οικογένειας, αποκρύβοντας το παρελθόν και την ταυτότητά της. Κι όμως, οι τύχες των διδύμων παραμένουν συνδεδεμένες, παρόλο που τις χωρίζουν τόσα χιλιόμετρα και τόσα ψέματα. Τις βεβαιότητές τους θα τις ανατρέψει η επόμενη γενιά, οι κόρες τους, και τότε θα αναγκαστούν για μια ακόμη φορά να επιλέξουν: ποια ζωή σ' αλήθεια θέλουν, ποια ζωή μπορούν ν' αντέξουν;

Παρακολουθώντας πολλαπλά σκέλη και γενιές αυτής της οικογένειας, από τη Λουιζιάνα ως την Καλιφόρνια, από τη δεκαετία του 1950 ως τη δεκαετία του 1990, η Brit Bennett υφαίνει μια αφήγηση που αποτελεί ταυτόχρονα μια συναρπαστική, συγκινητική οικογενειακή ιστορία, αλλά και μια διεισδυτική εξερεύνηση της φυλετικής διαμάχης στην Αμερική. Το *Αόρατο μισό* εξετάζει και εξερευνά τους πολλαπλούς και σύνθετους λόγους που ωθούν κάποιον να ζήσει ως άλλος, και όχι με βάση όσα ορίζει η καταγωγή του.

NEW YORK TIMES BEST SELLER

ISBN 978-960-484-706-8

9 789604 847068

Κωδ. μηχ/σης 25.181

www.epbooks.gr